

[Formanden]

Inden jeg giver ordet til hr. Hans Jørgen Jensen, skal jeg gøre opmærksom på, at det ikke er tanken at holde frokostpause.

Hans Jørgen Jensen (S):

Når jeg tager ordet i denne debat, er det for at fremsætte nogle af de tanker og de meninger, jeg som aktiv forbundsformand har. Jeg er naturligvis ikke tilfreds med, at man den ene gang efter den anden skal gribe ind i en situation på arbejdsmarkedet, som ser uløselig ud. Jeg mener, at de kampskridt, der er nedfældet i reglerne herom, i hovedaf-taler osv., de burde følges.

Når jeg alligevel kan stemme for det forslag, som er lagt frem fra regeringens side, så er der tre væsentlige årsager hertil. Jeg tror ikke, at en storkonflikt på arbejdsmarkedet ville kunne løse denne situation, og derfor ville resultatet alligevel være blevet, at regeringen og folketinget kom til at gribe ind i konfliktsituationen, og man kunne måske befrygte, at det resultat, der ville komme efter en konflikt, ville blive ringere end det, der nu foreligger.

På det offentlige område indeholder loven bestemmelser om såvel individuelle som kollektive omklassificeringsmuligheder. Det giver trodt alt både tjenestemændene og også funktionærorganisationerne visse muligheder for at forhandle for de grupper, som reelt er kommet i klemme. Jeg vil gerne have lov til at understrege – også som formand for et funktionærforbund, der tæller 20.000 medlemmer – at vi er i hvert fald glade for den bestemmelse, der er kommet ind i loven om disse individuelle og kollektive omklassificeringsmuligheder.

Endelig vil jeg understrege, at den omstændighed, at LOs forretningsudvalg har taget det resultat, der nu foreligger, til efterretning, også må betyde, at jeg både som aktiv fagforeningsmand og som politiker i dette høje ting kan gå ind for dette forslag.

Men jeg vil gerne til slut gøre en bemærkning om ting, som jeg mener burde have været med, nemlig nogle indgrebsmuligheder over for de liberale erhverv, måske i form af en særskat.

Jeg vil også gerne sige til den højre side her i salen, at vi er meget utilfredse med, at det kun er en lønmodtagerløsning, der er skabt, hvor vores tanker om økonomisk de-

mokrati endnu en gang er ladt ude af betragtning. Vi vil fortsat i dansk fagbevægelse arbejde for, at økonomisk demokrati kommer med ind i billedet. Jeg tror ikke, det er sidste gang, man skal føre indkomstpoltiske løsninger igennem i dansk politik, men hvis man skal gøre det i fremtiden, så skal det bygge på, at lønmodtagerne får medejendomsret og medindflydelse på den kapital, vi i form af løntilbageholdenhed placerer i danske virksomheder.

På denne baggrund skal jeg meddele, at jeg vil medvirke til vedtagelsen af det foreliggende lovforslag.

Alfred Andersen (SF):

Jeg har i flere timer, for ikke at sige i dage, lyttet til den til tider noget akademiske debat om rigets økonomiske situation, men jeg må sige, at jeg savner en virkelig kvalificeret begrundelse for indgreb i overenskomsterne.

Begrundelsen for indgrebet siges at være, at samfundet ikke har råd til konflikt. Det er en begrundelse, som lyder noget søgt, når vi tænker på, hvor lidt regeringen i virkeligheden har gjort for at få de 180.000 arbejdsløse i arbejde. Her er der jo tale om et produktionsstab på ca. 1½ mill. arbejdstimer om dagen. Det har man ikke haft så store bekymringer over.

Mange talere har henvist til det økonomiske råds redegørelse. Men heri nævnes intet om, at der burde fastsættes lønninger. Tværtimod har vismændene ved tidligere lejligheder sagt, at hvis man fastlægger lønningerne, så tager man dynamikken væk fra erhvervslivet, fordi kampen om højere løn og højere profit har været drivkraften i samfundet igennem årene. Vi ser da også, at i de lande, hvor man har en lav løn, har man en tilsvarende lav produktivitet.

En anden begrundelse, at arbejdsgiverne af hensyn til konkurrenceevnen ikke er i stand til at give mere i løn, er en påstand, som jeg kun møder inde i dette hus.

Jeg har flere gange været ude på erhvervsbesøg, og dér har man aldrig talt om eller anket over lønnen. Det, der derimod har været et problem for dansk erhvervsliv, har været den høje rente, den høje kronekurs og så de statstilskud, som andre lande giver deres